

Chodoviny

3

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2020

Svatost pomazání nemocných

15. 2. 2020 / KCMT

Bible dosvědčuje, s jakou péčí se Pán Ježíš osobně věnoval tělesným i duchovním potřebám nemocných, a že mnoho z nich uzdravil a osvobodil od působení Zlého. Svým učedníkům pak přikázal, aby konali totéž. Když tedy dnes církev slaví svátost pomazání nemocných, sám Ježíš pokračuje ve svém díle záchrany člověka, dotýká se nemocných svou uzdravující rukou a dává jim zvláštní milost Ducha svatého. Modlitba víry, vkládání rukou a mazání požehnaným olejem odkazují právě na působení Ducha svatého a na lásku, s jakou k nemocným přichází sám Bůh. *(liturgie.cz)*

15. 2. Svátost pomazání nemocných v Komunitním centru Matky Terezy

Půst – Milovat život?

1. Petrův 3,10-12: **“Chceš-li milovat život a vidět dobré dny, zdržuj jazyk od zlého a rty od lstivých slov, odvrát se od zlého a čini dobré, hledej pokoj a usiluj o něj. Vždyť oči Páně hledí na spravedlivé a jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám, ale tvář Páně je proti těm, kteří činí zlo.”**

deje pokoj a usiluj o něj. Vždyť oči Páně hledí na spravedlivé a jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám, ale tvář Páně je proti těm, kteří činí zlo.”

Každé postní období, každý soukromý či veřejný půst směřuje vždy k osobnímu obrácení, zpravidla i k charitě či almužně nebo obecně ke skutkům milosrdenství vůči druhým, a to je velmi důležité. Dokonce bych řekl, kdyby to tak nebylo, bylo by něco hodně špatné a diskreditovali bychom vlastně celý takový institut postu. Možná i toto je důvod, proč vyzývá Ježíš ke skrytosti v postu a nedělání ho na odiv. Konání na odiv je však věc vnitřního postoje, ve kterém je třeba být pravdivý, a jednoduše si to člověk má a i musí ohlídat sám. A tady bych asi chtěl říci to důležité. Půst je formou lásky k Životu s velkým Ž. Člověk je sám vnitřně přetvářen a zároveň nechává ovoce tohoto přetvoření, znovuzrození či obrácení dopadnout či spíše spočinout na jeho okolí. Ano, spočinout je správné slovo, protože snad nejhorší věc, co se člověku

může podařit, je snažit se svou dokonalost násilím a bezbřeze vnutit svému okolí.

Text, který se skví v prvním Petrově listu, sice tedy není typický postní, ale je velikou výzvou ke kázní jazyka, odvrácení se od zlého a hledání pokoje. Navíc jako bonus s velkým příslibem: „Chceš-li milovat život a vidět dobré dny.“ Nevím jak vy, ale to bych docela bral a to pro celou farnost, abychom milovali život a viděli dobré dny. Myslím, že to rozhodně nebude marný pokus, něco z toho realizovat. Pokoj? Tak ten já miluji ke zbláznění a v nebi rozhodně bude. Bude tam ten Boží, který je občerstvením skrz naskrz.

Přeji mnoho zdaru nám všem.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, ráda bych na tomto místě znovu ocitovala úryvek z knížky Federico Suáreze „Panna Mária Matka krásnej lásky“. Zaujala mě pasáž o vzájemném soužití s bližními, hlavně nejbližšími. Určitě nás trápí, že některé vztahy nefungují tak, jak bychom si představovali. Je těžké projevat lásku vždy a všude a někdy je tak těžké poznat, jak se správně zachovat. Na straně 150 se dočteme: „*To, že Bůh postavil člověka do okolností, ve kterých se dostává do styku s jistými lidmi anebo skupinami, znamená, že Bůh má pro to důvod a chce, aby se z toho setkání něco vyvinulo. V lásce existuje pořádek; ti, kteří jsou k nám nejbližší, mají právo očekávat nejvíce. Ti, kteří jsou k nám nejbližší, jsou s námi spjati okolnostmi, které ustanovil Bůh. Láska nás každého nutí být lepšími. Čím více hoříme, tím více stejný oheň zapalujeme*

v jiných. Čím jsme blíže k Bohu a čím více jsme s Ním sjednoceni, tím více dobra děláme těm, kteří jsou okolo nás. A tak společenské vztahy tvoří obrovské a stále pole vlivu, prostředek intenzivního vzájemného zdokonalování se.”

Když toto čteme, je to hezké a povzbuzující. Cítím tu velké ALE. Je tak těžké takovou lásku opravdu žít, být tak blízko Pánu, abychom takto dokázali milovat. Jediným východiskem je zapomenout na naši nedokonalost a spoléhat se na Boha, zdroj pravé lásky, každý den pokorně přicházet s prázdnými dlaněmi a prosit Jeho, aby je naplnil. Aby to byl On, kdo bude skrze nás vnímavý na potřeby druhých, kdo bude těšit, kde je třeba, odpouštět a milovat. Vždyť bez Něho nezmůžeme nic. Kéž nás každý den naplňuje Pán svým Duchem svatým a přetváří naše srdce k Jeho obrazu.

Katka

(LK 1,38)

MARIA
ŘEKLA: „JSEM
SLUŽEBNICE
PÁNĚ; AŤ SE MI
STANE PODLE
TVÉHO SLOVA!“

Každým rokem slavíme 25. března slavnost Zvěstování Páně. Povolání Panny Marie, která skrze anděla poznává Boží záměr... Nás provází úžasná radost, neboť její kladnou odpovědí: „fiat“ – začíná vykopení. Církevní tradice hovoří o paralele mezi Evou, matkou všech živých, pro její neposlušnost se na zemi objevil hřích, a Marií – novou Evou – Matkou vykopeného lidstva, skrze kterou na svět přišel Život, náš Pán Ježíš Kristus.

Díky modlitbě „Anděl Páně“ a modlitbě „Zdravas Maria“ je úryvek o zvěstování nejznámějším a nejčastěji opakovaným vyprávěním celého Písma svatého. **Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“**

Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám!“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyt u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle Tvého slova!“ A anděl od ní odešel.

Spása každého člověka znamená říci, po vzoru Panny Marie, své ano na nabídku Boží lásky – ve svém těle umožnit vtělení věčného slova, zrodit v tomto světě Syna Ježíše Krista. I od nás se čeká, abychom svým životem řekli své „ano“ a vydávali plody lásky a dobra tomuto světu, aby lidé kolem nás poznali, že Ježíš je ten Spasitel, který přišel zachránit lidstvo.

Tato slavnost nám ukazuje nesmírnou Boží lásku k nám lidem. Ukazuje nám, jak nás Bůh miluje. **Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, aby nás vykoupil...** (Gal4,4-5). Jako vrcholný projev své lásky nám Bůh poslal svého Syna, který se stal člověkem, aby za nás, za každého z nás, nesl kříž lásky, aby nám otevřel cestu do Božího království. Ježíš na tento svět nepřišel nějak mimořádně okázale, stal se skutečným člověkem jako my, neboť na sebe vzal lidskou přirozenost v nitru Panny Marie. – **V něm máme vykopení a odpuštění hříchů: On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlava těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem. Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno**

všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho obět, jeho krev na kříži (Kol 1,14-20).

On je dokonalý člověk, který Adamovým synům vrátil podobnost s Bohem, prvotním hříchem pokřivenou. On lidskýma rukama pracoval, lidskou mysl přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval. Narozen z Panny Marie, stal se opravdu jedním z nás, ve všem nám podobný kromě hříchu. Jak velikou cenu musí mít lidské stvoření před Bohem, jestliže kvůli lidem „**přišel Vykupitel tak vznešený a veliký**“.

Jak jsme mnohdy nechápaví a zatvrzelí ve svém jednání, ve svých myšlenkových pochodech. Bez Krista nemá život smysl. Pouze v Kristu nejloubejší poznáme svou podstatu a to, co se nás nejvíce dotýká: smysl bolesti a dobře vykonané práce, opravdovou radost a pokoj přesahující různé duševní stavy a životní události, pokoj a dokonce potěšení při pomýšlení na to, co přijde po smrti, neboť Ježíš, kterému se nyní snažíme svým životem dávat úctu, nás očekává. Touha připodobnit se Kristu s sebou přináší boj se vším, co nás činí méně lidskými nebo dokonce nelidskými: projevy hněvu, sobectví, lakoty, egoismu, závisti... s tím je potřeba bojovat každý den, v každé chvíli našeho života.

A tak, bratři (samozřejmě i sestry), svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy „opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje“ a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také „přílbu spasení“ a „meč Ducha, jímž je slovo Boží“. (Ef 6,10-17)

Na tento den také připadá výzva, abychom se intenzivně modlili za nenarozené děti, ale také za rodiče, aby řekli jako Maria své „ano“, když dojde k početí nového života.

Váš jáhen Pavel Urban

FRONTA? ZPOVĚĎ? SEZNÁMENÍ?

Jana: Je teplý páteční večer a já stojím ve frontě ke svátosti smíření, jsem druhá, tak mám naději, že to stihnu za tu půlhodinu, co zbývá do mše. Jenže minuty ubíhají a ten, kdo je již uvnitř zpovědnice, je stále uvnitř. Se mnou tu stojí ještě dvě další ženy a po čtvrthodince marného čekání rozptylujeme nervozitu krátkým seznámením se, zjištěním, kolik kdo má dětí a co dnes večer ještě potřebujeme stihnout a pak následnou dohodou, kdo půjde na řadu v případě, že se ty dveře (od zpovědnice) přece otevrou. Jedna z nás totiž potřebuje co nejrychleji domů a to chce solidaritu. V takové frontě ke zpovědi k sobě máme jaksi blíž, než si normálně uvědomujeme, stojíme tam všechny jako potřebné Ježíšova milosrdenství a to je ke sdílení a sblížení dost dobrá platforma.

A skutečně, zpovědnice se otevře a my zůstáváme čekat už jen dvě. Milá, drobná plavovlasá žena s mírným úsměvem, o níž zjišťuji, že se jmenuje Renata, a já.

Smíření jsme se sice toho večera dočkaly až po mši, zato nám zůstala vzájemná sympatie. Začaly jsme se dále „náhodně“ potkávat při jiných příležitostech – na charismatické konferenci, na Havelnici, ale i různých akcích v KCMT. Potěšilo mě, že jsem měla i příležitost poznat jednu z jejich dcer – hádejte kde? No přece ve frontě ke svátosti smíření ☺.

Renata: Je mrazivý zimní večer a já se chystám do KCMT na Zastavení u Matky Terezy. Tentokrát s P. Josefem Prokešem na téma „Věřit? V dnešní době?!“, autorem knihy Pán se stará. Knihu ani autora vlastně neznám, zaujalo mě téma a doporučení P. Františka. Pocházím z nevěřícího prostředí, tak jsem zvědavá. Jen mě mrzí, že jdu neplánovaně sama, kamarádka nakonec nedorazí. Vzdala jsem kvůli přednášce svoji oblíbenou hodinu tance. A co když třeba přednášejícímu nebudu rozumět? No teda jestli tohle nebude výjimečný večer, tak to budu muset u Hospodina reklamovat. Bloumám roztržitě po foyer a přemýšlím, zda jsem se neměla jít radši hýbat. Jsem celá ztuhlá od práce u počítače. Tělo a duše jsou prý spojené nádoby, zdá se mi, že ta nepružnost se nějak divně přelévá.

Už chci skoro vycouvat, ale pak zahlédnu usměvavou tvář Jany, kterou tak ráda zase po čase vidím. A stejně jako při prvním setkání tenkrát na západě v jedné nejmenované frontě mě její nakažlivě dobrá nálada přeladí. Jana dorazila na přednášku z druhého konce města, přednášejícího už trochu zná a těší se, že to bude stát za to. To zní slibně. Do sálu pokračujeme spolu a je to prima večer. Postřehy máme některé dost podobné. Ale to si necháme tentokrát pro sebe :).

A jak to dopadlo s reklamací? Vůbec k ní nedošlo... Kdo jste na Zastavení s P. Prokešem nebyl, zkuste si třeba přečíst jeho knihu a zjistíte sami...

Tohle by Hospodin jako reklamaci prostě neužal! Prostě tak. Pán se stará ☺.

JOSEF PROKEŠ: PROČ VĚŘIT V DNEŠNÍ DOBĚ?

Lednové „Zastavení u Matky Terezy“ bylo věnováno P. Josefu Prokešovi, faráři z Vodňan a z dalších farností v okolí, bývalému spirituálovi Biskupského gymnázia v Českých Budějovicích, autorovi knihy Pán se stará, která se už loni velmi dobře prodávala zejména v křesťanských knihkupectvích.

Knihu jsem zatím nečetl, takže jsem uvítal, že otec Josef hned na začátku uvedl, že bude hodně vycházet z toho, o čem v ní píše. Doprovází vybrané úryvky z listu papeže Františka Radost evangelia (Evangelii gaudium), kterou sám papež považuje za své nejdůležitější dílo, svými příběhy a postřehy. Během večera autor konkrétně na příběhu Abraháma, který vystupuje na horu Moria, aby tam obětoval svého jediného syna, ukázal, jak se Pán o člověka stará. Jde o zaujetí postoje, kdy vše, co mám nebo

čím disponuji, nabídnu Bohu a nechám na Něm, ať je další běh věcí v Jeho rukou. Zpětně pak lze vidět, že se Pán skutečně stará. Dále zaznělo upozornění na Druhý vatikánský koncil, jehož hlavním tématem byl vztah křesťanů ke světu, do kterého jsme stále posíláni,

a nemáme se bát, že se v něm ztratíme nebo rozpustíme. A slyšeli jsme i o principu dvojího naslouchání, které máme za úkol. Nasloucháme nejen Písmu, jeho výkladům a církevní tradici, ale je třeba naslouchat i lidem kolem nás.

Přednáška nebyla dlouhá, o to více se rozvinula následující diskuse. Těm, kdo nemohli přijít, bude snad užitečné, když heslovitě přiblížím jen několik podnětných myšlenek, které zazněly (z úst otce Josefa nebo farníků):

- Ježíš je klíč Davidův. Náš úkol je být také takovým klíčem a nacházet průchody tam, kde všichni ostatní vidí zeď. Očekává se, že v tom budeme tvořiví a šikovní.
- Představa, že se vrátíme tam, kde jsme byli před sto lety, kdy byly kostely na vesnicích plné, je klamná. Hledíme nové podoby církve pro budoucnost.
- Papež František nedávno řekl: „Nežijeme v epoše změn, ale žijeme ve změně epochy.“
- Leží před námi velké výzvy, ale křesťanství jim dokázalo v minulosti dobře čelit. Proč by se nám to nemohlo podařit i nyní?
- Zvěstování evangelia nespočívá ve sdělování informací, jde o zprostředkování něčeho hlubšího, o vyprávění příběhu.
- Kostel není jen pro nás, je pro celou obec. Uzavřený kostel je „separatistický“.
- Zázraky se dějí, ale po kouskách a každý den.

Inspirativní bylo i závěrečné vyprávění o tom, jak se náš host několik let věnoval obnově kostela svaté Rodiny v Českých Budějovicích. Velmi nás zaujalo, že zlaté plíšky, které v dobách nesvobody pronásledovaný biskup Hlouch věnoval na obnovu kostelů v jeho biskupském městě, byly po dlouhých desetiletích odpočinku kdesi v šuplíku nakonec použity při této renovaci. Odrážejí a přinášejí světlo do chrámu.

Všichni jsme si odnesli hodně látky k přemýšlení pro naše konkrétní nasazení v životě, někteří i zakoupenou knihu s věnováním otce Josefa.

Zapsal Martin Vítek

VALENTÝNSKÁ SETKÁNÍ PÁRŮ

V naší farnosti již několikrát proběhla akce nazvaná „Netradiční Valentýnský večer“. S manželkou Terezou a několika dalšími dobrými lidmi jsme organizovali poslední tři večery. V názvu je slovo Valentýnský, ale spíše celou akci chápeme v rámci Národního týdne manželství.

Večer začíná večeří a pokračuje drobnými vstupy páru, který večerem provází. Tradičně nabízáme párům provést takzvanou „inventuru manželství“. Jde o dotazník, který každý v páru vyplní zvlášť a potom se spočtou body v různých kategoriích otázek. Otázky jsou totiž rozděleny do kategorií „Přátelství“, „Komunikace“, „Tělesný vztah“ a „Budování společné budoucnosti“. Hodnocení těchto kategorií bývá mezi partnery různé, což nabízí výbornou příležitost si o svých pohledech na věc popovídat. Rovnou zodpovím otázku, která jistě čtenáře ihned napadla: Ne, tento postup nikdy v párech nevede k vyhoceným konfrontacím. Také bych měl zdůraznit, že zásadně nevyzýváme páry, aby svá zjištění sdíleli s ostatními.

Poté se stručně hovoří o tématech, která probíráme na takzvaných Manželských večerech.

V závěru Valentýnského večera přijde jeho nejceněnější část. Na setkání dorazí kněz, který pozve páry do kaple, kde k nim má krátkou promluvu a udělí párům individuálně požehnání pro jejich vztah. Po návratu páry naleznou na stole ještě zákusek, čímž končí řízená část večera. Páry obvykle zůstávají déle, aby se v klidu ještě doprobala nakousnutá témata a dopilo víno.

Pro tento rok jsme se rozhodli vyzkoušet jednu změnu, a to pojmut akci jako odpolední setkání u kávy a zákusku (nepůjde už o večeři). Tento článek ale vzniká týden před Valentýnským setkáním, takže, zda se tato změna osvědčila, se zde nedočtete.

Manželství je náročná disciplína a hříště, na kterém se hraje, je složité a proměnlivé. Věříme, že o vztah je nutné co nejaktivněji pečovat, o všem mluvit, do temných zákoutí pravidelně svítit a důsledně je vymetat. Setkání typu Valentýnský večer (v malém) nebo zejména Manželské večery (ve velkém) nabízejí cennou příležitost projít základní témata vztahu, a to systematickým způsobem.

Lukáš Plaček

KOSTELNÍ GYMNASTIKA

Velkým bohatstvím naší katolické církve je liturgie – způsob, jak nejen slovy, ale i gesty a postojem společně oslavujeme Boží tajemství. Ale přes svou bohatost má liturgie také dost pevný řád. A tak se při mši celkem dobře orientujeme, i když se jí účastníme třeba v Rumunsku či Izraeli.

Ale jednota není úplná ani v našich kostelích. Mám teď na mysli především takzvanou kostelní gymnastiku – to, kdy se při mši vstává, sedá či kleká. V každém kostele mají svá pravidla, která jsou navíc občas obměňována kněžími, kteří se v našich farnostech dost střídají. A protože lidé často mezi kostely cestují, třeba o dovolených, panuje v této oblasti trochu nejistota. A tak se po očku díváme, co zrovna dělají ostatní, abychom se přizpůsobili a svým postojem, posezem či poklekem nevyčnívali. Pohledem hledáme někoho, kdo tyto úkony provádí rozhodně, bez váhání, protože z té jistoty cítíme, že on ví kdy, co a jak.

S tím souvisí i jeden (především katolický?) nešvar – přední lavice v našich kostelích zůstávají neobsazeny. Odtud je totiž na případnou „nápovědu“ špatně vidět.

Ale abyste neřekli, že jen kritizují, popíšu vám, co se nám stalo před několika lety, v době, kdy naše děti byly ještě malé.

Byli jsme na nedělní mši v kostele v jednom městě poblíž Prahy. Dceři bylo tenkrát pět let, synovi tři. Farnost je dost velká a živá, tak byl kostel plný. Místo

bylo klasicky už jen v první řadě, ale to nám nevadilo, alespoň děti dobře uvidí.

Mše ubíhala v příjemném letním poklidu. Vyslechli jsme si první a druhé čtení, žalm, evangelium i kázání, vyznali svou víru a právě došlo na přímluvy – za papeže, biskupy a kněze, za nemocné, za politiky, za bezdomovce. V té chvíli se dcera zeptala: „Mami, kdo to jsou bezdomovci?“ Ve stejnou chvíli se syn obrátil na mě: „Tati, mně se rozeplula botička.“ Abychom mohli snadněji uspokojit žádosti svých malých ratolestí a abychom nerušili, oba jsme se posadili. Přesně ve stejný okamžik. Kostelem se ozval trochu nepatřičný šum. Když jsem se po očku ohlédl, viděl jsem, že si sedl celý kostel, který automaticky zareagoval na pohyb v první lavici.

V očích pana faráře se objevil trošku údiv, ale než si to stačil rozmyslet a nějak zareagovat, žádosti obou dětí byly uspokojeny a znovu jsme si stoupli. A s námi, tentokrát trochu rozpačitě a možná zahanbeně, i ostatní přítomní.

Do konce mše se již nic mimořádného nestalo (nepočítáme-li proměňování, což je ale událost mimořádná i při každodenním opakování). Všichni pečlivě sledovali liturgii, aby se zase nenechali nacytat na švestkách.

JZI

ÚSMĚV NEBO POZDRAV ZAHŘEJE...

Vážení a milí spolufarníci,

zkusím takto alespoň některé z vás oslovit. Možná to znáte. Je to asi dáno všeobecnou anonymitou města, sídlíšťe i duchem doby. Ale nemělo by to být mezi námi křesťany jiné? Mnozí se mezi sebou známe, zdravíme se, mám hlavně z těch veselých skupinek většinou mladých lidí ve foyer po mších tichou radost. Zdraví se a podávají si ruce soused v lavicích, ale stačí projít chodbičkou a většina našichinců nezavadí o sebe ani zrakem, natož aby se na sebe usmáli, neškuli se pozdravili. A věřte mi, že právě takové maličkosti, jako je úsměv nebo pozdrav, zahřeje nejen nás samotné, ale i celkovou atmosféru našeho KCMT, zapůsobí třeba blahodárně na náhodného návštěvníka. Závěr: budme skutečnými sourozenci skrze Ježíše Krista.

p.s.: I když víme, jak to mezi sourozenci někdy je! ☺

Christa Převrátilová

dobrovolníci, dobrovolnice, dobrovolničata

Milé dobrovolnické dušičky, milí farníci,

po masopustním veselí, plesech, koblížkách a jiných radovánkách přichází březien. Ráda bych poděkovala ještě jednou těm, kteří pomohli prakticky a modlitbou s Jihoměstským masopustem. V letošním roce se ho zúčastnilo 110 dětí a k tomu připočítejte ještě maminky, táty a prarodiče, kteří s nimi přišli. Zkrátka v Komunitním centru bylo plno a veselo až do večera.

Postní doba začala letos poslední únorovou středou. A ty následující středy je pro vás připravena postní duchovní obnova. Připravují ji pro vás P. Martin Chleborád a náš P. Michael. Jednotlivá témata najdete v upoutávce. Udělejte si chvilku a nenechte si tuto příležitost ujít. První středu v dubnu si zapíšte také. Bude příležitost ke svátosti smíření, k dispozici bude více zpovědníků (1. 4. 2020 od 16.00 do 20.30 hod.).

Během tohoto měsíce se můžete těšit na hudební vystoupení křesťanské folkové skupiny „Učedníci“ a určitě si nenechte ujít další přednášku z cyklu Zastavení u Matky Terezy s novinářem Jakubem Hellerem o korejské sektě. Nebudou chybět ani Moravské pašije v podání divadla Víti Marčika.

Doma mnozí z nás po zimě uklízejí, zbavují se nepotřebného haraburdí. V kostele a komunitním centru bychom na takový jarní úklid potřebovali nějaké dobrovolnické ruce, nohy, lidi. A to **v sobotu 21. března od 8.30 do 12.30 hod.** Co všechno bude třeba udělat? Můžete si vybrat: klasické mytí oken, úklid okolo domů, čištění židlí v klubovnách, příprava občerstvení pro dobrovolníky. Bližší bude upřesněno na vývěskách. Po práci jsou všichni zváni na společný oběd ve foyer komunitního centra. Dejte mi prosím vědět, s kým můžeme počítat, abychom připravili vše potřebné.

Všem přeji požehnaný postní čas. Skočme s chutí do otevřené náruče Krista a nechme se obejmout nekonečnou Láskou.

Vlasta Hamalová

koordinátorka

dobrovolníků a programů

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

• Křížová cesta

za usmíření v rodinách

Mária Víceová

KNA, 59,-

Křížová cesta za smíření v rodinách nabízí zamyšlení a modlitby, prohlubující živou víru v uzdravující lásku. „Nebeský Otče, děkuji ti za tuto křížovou cestu. Díky, že jsem tvé uzdravující a osvobozující lásce dnes mohl odevzdat celou svou rodinu i svůj rod, se vši tmou a nečistotou, kterou s sebou po léta nese.“

• Dvojitá tvář lenosti

Kateřina Lachmanová

KNA, 169,-

Tématem knížky není pouze lenost v klasickém a tradičním pojetí, ale lenost v širším slova smyslu. Mniši by řekli acedie neboli vnitřní rozklad, který se u jednoho projeví nedbalostí a nečinností, u jiného naopak horečnou aktivitou či svévolným tříštěním pozornosti a vnitřní energie srdce. Není tedy určena jen těm, kteří dělají málo nebo nic, ale i těm, kteří dělají příliš mnoho, puzení však vším možným, jenom ne Duchem.

• Jak přečíst Bibli za jeden rok

Angelo Scarano

Paulínky, 35,-

Přečíst celou Bibli je skvělý záměr, ale nikoli snadný. Proto nabízíme drobnou pomůcku – promyšlený „plán četby“ na jeden rok: s jeho pomocí snáze vytrváme a získáme tak plastičtější a ucelenější pohled na biblické poselství.

• Introvertka

v hlučném světě

Debbie Tung

Portál, 312,-

Když jsou vašimi nejlepšími přáteli knihy a vaše představa o báječném víkendů obnáší čtení, spoustu hrnků čaje a malování obrázků, to vše v duchu hesla: „Lidem vstup zakázán“, každé pozvání na večírek nebo do kina představuje výzvu. Místy úsměvná, místy smutná kniha je otevřeným oknem do světa všech, kdo by svůj život nejradši strávili zalezlí pod dekou. Když ale jako Debbie zjistí, že kamarádit se s ostatními lidmi může být fajn, jejich život se rojasní...

'Tvé Slovo je světlem na mé cestě'

Lektorka semináře
pro pedagogy

Milí spolufarníci, dnes bych vám chtěla představit zajímavou osobnost, s níž se můžeme již od podzimu setkávat v úterý po mši sv. na faře při biblických setkáních „Spolu s Bibli v ruce“. Učí nás pronikat hlouběji do biblických textů, které nás mohou tolik oslovovat. Ovšem řada z nás ji zná také coby zasvěcenou průvodkyni z putování po Svaté zemi s CK Křížek. A nemůžeme zapomenout ani na její pomoc naší farnosti při uskutečnění několika seminářů pro naše nedělní katechetky a lektorky: **Pavlu Editu Hercikovou**.

Vítej mezi námi, Pavlo Edito!

■ Klasická otázka – jaké jsou počátky tvé víry?

Jsem konvertitka. Pokřtěná v 88. roce na Lhotce. Bůh mě však dlouho předtím oslovoval „mnohokrát a mnohými způsoby“ (srv. Žd 1,1nn), včetně Jeho podivuhodných stop v zákonitostech matematiky a fyziky (srv. Ř 1,20). Křesťany jsem kolem sebe neměla a má výchova probíhala v období normalizace... Přesto si mě Bůh našel. A jedním z „provázků milování“ (Oz 11,4) bylo Jeho slovo, nejprve ve stručnější formě a s obrázky v tzv. „jugoslávské Bibli“ (Záhřeb 1982), později v podobě tři roky tr-

vající soustavné četby celé Bible, z níž jsem nevynechala ani čárku. Ale to už jsem byla na vysoké škole a dělala své první krůčky v církvi, často spojené s krycími manévry vůči strážcům tehdejších pořádků.

■ Proč jsi šla studovat právě „matfyz“?

Matematika mě zaujala svou logikou, ale dříve jsem snila o archeologii a později jsem chtěla učit. Obojí však bylo z politických důvodů tehdy neprůchodné, takže se „matfyz“ stala přirozenou další volbou. Nicméně učitelský obor matematiky a deskriptivní geometrie jsem nakonec vystudovala v Olomouci na přírodovědě, když jsem po 89. roce

prchala z Prahy před nepochopením mé nové životní cesty ze strany mé rodiny.

■ Poviš nám něco o svém životním povolání?

Jsem křesťanka. To můj život doslova převrátilo naruby. A nyní jsem už řádku let také zasvěcená panna v „ordo virginum“, podle kánonu 604 kanonického práva. Je to způsob zasvěceného života ve světě. Mým životním partnerem je Ježíš. Jinak chodíme v civilních šatech, své zasvěcení žijeme v místě našeho působení a služby a naším místním životním společenstvím by měla být farnost.

■ Ale zpět k Bibli. Jak jsi ji poznávala ty?

Četba Bible pro mě zpočátku znamenala základní cestu poznávání Boha. A musím se přiznat, že pro mě byl mnohem srozumitelnější Starý než Nový zákon, kráčela jsem spíše „židovskou cestou“, od Starého zákona k Novému, Ježíš byl pro mě ze začátku nesrozumitelný, „nečitelný“. Bez obtíží a s radostí jsem dokázala přijmout, že Ježíš Bůh vzkřísil, potýkala jsem se ale s tím, že by byl Ježíš více než jen Bohem poslaný člověk, nebylo pro mě snadné přijmout tajemství Božího Vtělení, poselství Vánoc. Také novozákonní listy pro mě byly se svými teologickými vývody zprvu náročné – přes mé logické myšlení, nebo právě kvůli němu. Potřebovala jsem delší dobu, než jsem jim přišla na chuť. Starý zákon byl naproti tomu „zcela jasný“, k jeho porozumění stačilo „pouhé“ osobní setkání s Boží velikostí. A to mi bylo darováno.

V době svého sblížení se s Ježíšem jsem ho večer co večer prosila, aby mi dal porozumět, kým vlastně je. A On to udělal. Potom už Písmo mluvilo samo, Starý i Nový zákon, i když jsem znovu a znovu toužila do něj proniknout mnohem hlouběji – to proto, že mě přivádělo blíže k Bohu. Bylo to období mé první lásky.

■ Zůstala jsi „věrná“ SZ i při studiu teologie? A dařilo se ti přidat i pedagogiku?

Teologii jsem studovala na CMTF v Olomouci ve třech etapách, nejprve dálkově „křesťanskou výchovu“, z níž jsem si v době svého pedagogického působení na VOŠP ve Sv. Janu pod Skalou udělala rigorózum. Pak jsem si v individuálním plánu dodě-

Průvodkyně ve Svaté zemi

lala studium oboru „katolická teologie“, a to z důvodu, abych na něj mohla navázat doktorandským studiem bibliistiky se zaměřením na Starý zákon. Mé studium teologie mělo tedy jasné zacílení: Biblii. A zájem o výchovu nové křesťanské generace se zájmem o bibliistiku se neustále provázely a doplňovaly. Tomu odpovídalo i téma mé disertační práce: „Starozákonní texty o výchově dětí z hlediska jejich dějinné interpretace“, kterou jsem sledovala ve výchovné praxi Židů a křesťanů do 6. století.

■ To zní lákavě! Víš, že tě studium ovlivnilo natolik, že jsi v Izraeli nějakou dobu i žila.

Bylo to tak, že jsem do Izraele odjela nejprve v rámci ročního studijního programu „Studium in Israel“, za jehož umožnění vděčím německým evan-

Tetín – tematický výlet
za kněžnou Ludmilou

gelíkům i katolíkům zároveň. Po sepsání své diserta-
ce jsem se pak díky navázaným kontaktům do Sva-
té země znovu vrátila. Celkem jsem ve Svaté zemi
prožila pět let a nesmírně mě to obohatilo. Nyní se
snažím předávat to, co jsem tam získala, dál. Jsou to
především souvislosti biblických textů a reálií, které
nelze jednoduše načíst, a potom vztah k této zemi.

■ Jaká je dnes tvá práce, pokud zrovna nejsi v Izraeli (nebo u nás)?

Přes týden mě najdete v Pedagogickém centru
Arcibiskupství pražského v Jindřišské ulici. Zde se
podílím na tvorbě a realizaci hodnotových progra-
mů a tematických výletů pro školy, při nichž se sna-
žíme nabídnout mladé generaci pro ně často zce-
la neznámé pohledy na život, vztahy i na naši zemi.

■ Tvoje programy pro školy jsou ale specifické. Přibližíš nám čím?

Některé své programy zpracovávám podle zásad
pedagogiky podle Franze Ketta, kterou jsem obje-
vila v době své výuky katechetiky ve Sv. Janu pod
Skalou a o jejichž základech se mohou něco málo

dozvědět i zájemci na nabízených seminářích, akre-
ditovaných v rámci dalšího vzdělávání pedagogic-
kých pracovníků. Cílem užívaných prožitkových me-
tod je oslovení vnějších i vnitřních smyslů účastní-
ků, budování vztahů mezi nimi a jejich osobní ak-
tivní a tvůrčí zapojení.

Mimochodem, aktivující a oživující prvky se sna-
žím vnášet i do našich setkání „*Spolu s Bibli v ruce*“.
Hrajeme si třeba na redaktory nebo na knihovníky,
hledáme asociace z vlastního života apod.

■ „Spolu s Bibli v ruce“ ... Proč právě tento název?

Bible je úžasná knihovna, obsahující nesmírné bo-
hatství textů a myšlenek, ukazujících jak na Boha
– Dárce naší existence i naší záchrany, tak na člo-
věka – v jeho důstojnosti i pádu, i v jeho zápasech
o život. Tyto texty však byly sepsány před dlouhou
dobou – v Božím lidu a pro něj. Snažíme se poroz-
umět jejich zkušenostem a myšlením. Bůh skrze ně
mluví k nám a volá i nás k tomu, abychom tvoři-
li společenství, abychom byli jedno (srv. J 17,21).
Jsme povoláni do Boží rodiny, abychom se vzájem-
ně obohacovali skrze obdarování, které každý z nás

obdržel. Proto „s Biblií“ a proto „spolu“. Bůh oslovuje skrze Písmo každého z nás, a přitom nás učí mu naslouchat společně. Podobně i naše setkávání mají být prostorem, kdy nasloucháme Bohu i ostatním a obohacujeme se navzájem.

■ Možná trochu zbytečná otázka – Proč Bibli číst s porozuměním? Nestačí kázání při mši?

Nestačí. Nejde (jen) o studium, nýbrž především o *budování vztahu s Bohem*. Mám-li někoho ráda, chci ho přece poznávat a mluvit s ním. Ostatně naše četba Písma je jedním ze způsobů, jak s námi Bůh komunikuje, je tedy vstupem do modlitby, navázaním vztahu k Bohu.

■ Komu je setkávání „Spolu s Bibli v ruce“ určené?

Každému! Jsme otevřené společenství lidí, kteří se spolu scházejí, učí a hledají cesty, jak porozumět Písmu. Můžeme se obohacovat navzájem, můžeme hledat, sdílet se, nesouhlasit, vyjasňovat si své obtíže s textem, ale také třeba jen mlčet a naslouchat ostatním. Bůh respektuje naši svobodu – a my se to učíme od Něj. Přijďte, zkuste, budete vítáni!

Tetín – Kostel Sv. Kateřiny

■ S čím se dnes rozloučíme?

Slovo na závěr? – Chtěla bych popřát skutečně každému z vás to obrovské **obdarování**, které Boží slovo ukrývá a které skrze ně nabízí sám Bůh. Jemu buď dík a sláva.

Milá Pavlo Edito – a my děkujeme tobě za Tvou službu!

Ptala se Blanka Pitřincová

Průvodkyně ve Svaté zemi

zprávičky z Farní charity

Paní Ludmila patří k našim mladším klientům, přesto se o ni staráme už pět let. Pečovatelky jí každý den ráno pomáhají s osobní hygienou a přesunem na vozík. Po nich nastupují zdravotní sestry, zabandážují nohy a cvičí s klientkou sestavu cviků, které jí předepsal fyzioterapeut. Společnými silami se děvčata snaží paní Ludmilu rozhýbat a vypravit do nového dne. Její onemocnění sice pomalu, ale nezadržitelně postupuje a rozhýbat po ránu ztuhlé svaly je čím dál náročnější. Naší péči navíc komplikuje váha klientky, která se neustále zvyšuje. Péče je potom fyzicky velice náročná.

Paní Ludmila je ze svého těla nešťastná. Vyzkoušela snad všechny diety, které existují. Má však slabou vůli. Chvilí drží nějaký šílený dietní režim, ale po nedlouhé době povolí a vrátí se k obvyklým stravovacím návykům. Ručička váhy se posune dolů a potom zase pěkně povyskočí ještě o kousek výš. Klientka běduje, lametuje a večer zajídá smutek čokoládou po kilech. Marně jsme jí doporučovali návštěvu obezitologa, tam prý nikdy dobrovolně nepůjde.

Jedna z našich věřících sestřiček se před paní Ludmilou zmínila, že se blíží postní období. To klientku velice zaujalo a začala se vyptávat na podrobnosti. Postupně o postní době mluvila i s ostatními pracovnicemi, které se u ní střídaly. Přestože jsme jí řekli, o čem postní doba vlastně je, vyložila si věc po svém. Využije půstu, nebude čtyřicet dnů jíst vůbec a při tom zhubne. Pěkně naráz a bude to hotové. Našla si k tomu dokonce nějaké informace na internetu. Marně jsme jí všichni vysvětlovali, že to není dobrý nápad. V jejím zdravotním stavu je to dokonce nebezpečné. Stála si na svém, bude se postit a všichni uvidíme!

Mluvili jsme o nápadu s postem na poradě a někteří zaměstnanci prosazovali, abychom zavolali praktické lékařce klientky. Mysleli si, že by jí třeba ten nápad rozmluvila. Další znovu navrhovali, objednat ji u lékaře – specialisty. Debatu

nakonec rázně ukončila naše pečovatelka Lenka s pragmatickým prohlášením: „Lidi neblázněte. My si tady děláme starosti. Jak dlouho si myslíte, že to paní Lída vydrží? Den? Dva max! Známe ji přece. Já bych zachovala klid.“

Přišla Popeleční středa a pečovatelka po ranní návštěvě ihned všem psala, že paní Ludmila začala s půstem. Po ní informaci potvrdila i zdravotní sestřička. Následujícího rána půst stále trval, ale sestřička už prohlašovala, že klientka polevuje na mysli. Nebudu Vás napínat, třetí den už se nepostila a nám se ulevilo. Jen jsme zatím nepřišli na nápad, jak klientku přesvědčit, aby se svojí váhou začala bojovat nějakým rozumnějším způsobem.

POSTNÍ ALMUŽNA

K postní době patří již tradičně duchovně-formační akce Postní almužna. Během půstu mají (nejen) věřící lidé opět možnost návratu ke starobylé tradici – almužně. Do papírové pokladničky neboli postničky můžete odkládat peníze za požitky, které si během půstu odepřete. Získané obnosy pak pomůže lidem v nouzi.

Půst obnovuje naše duchovní síly a umožňuje nám vnímat Krista v potřebách našich bližních. Je mnoho možností, jak se můžeme něčeho pro nás příjemného zříci ve prospěch druhých: například omezit kouření, alkohol, kávu, sladkosti, zábavu, televizi, zbytečné brouzdání po

internetu, luxus nebo jiné věci, jež nejsou pro život nezbytně nutné. Tím, že se omezíme ve své spotřebě, můžeme nejen prospět trpícím lidem, ale také tím obohacujeme sami sebe.

Postní almužna bude zahájena na Popeleční středu, 26. února 2020, a potrvá až do konce postu.

Tato dobrovolná duchovní formace věřících se koná od roku 2009 z podnětu České biskupské konference. Obdobné akce duchovní formace a doprovodného prožívání duchovní obnovy prostřednictvím staré postní praxe se pořádají již mnoho let v Anglii, Belgii, Německu, Rakousku, dokonce i v Polsku a na Ukrajině.

Postničky jsou k dispozici v Komunitním centru Matky Terezy, v kostele sv. Františka nebo v kanceláři Charity Praha – Chodov. V kanceláři nás obvykle najdete v pracovní dny mezi 8:00 a 16.30. Pokud byste si chtěli kasičky vyzvednout v jinou dobu, pak raději předem zavolejte.

Po Velikonocích můžete postničku vrátit k nám na Charitu, my výtěžek využijeme pro naše potřebné, věnujte ho jiné organizaci nebo přímo potřebným ve svém okolí.

Přeji všem pokojný březen.
Eva Černá

Svatý Dominik Savio

„Dej mi duše, ostatní si vezmi“

Narodil se 2. dubna 1842 v San Giovanni di Riva, blízko Chieri v Itálii, v chudé rodině, která však byla bohatá vírou. Jeho dětství bylo silně poznamenáno událostí prvního svatého přijímání, ke kterému s horlivostí přistoupil v sedmi letech, a neustálou snahou plnit dobře své povinnosti.

Ve dvanácti letech došlo k rozhodující události: setkává se s Donem Boskem a je jím přijat na Valdocco ke studiu. Don Bosco se mu stává otcem a bezpečným vůdcem. Dominik tak objevil obzory života prožívaného jako Boží dítě, v přátelství s Kristem a Pannou Marií, a vrhl se do dobrodružství svatosti, kterou pochopil jako úplné darování se Bohu z lásky. Modlí se, pilně studuje, je velmi oblíben. Osloven Don Boskovým ideálem *Da mihi animas*, chce zachránit duše všech; zakládá Společnost Neposkvrněné, ze které vzejdou významní pomocníci Dona Boska.

V patnácti letech vážně onemocní a vrací se domů do Mondonia, kde 9. března 1857 vyrovnaně umírá, šťasten, že se jde setkat s Pánem.

Pius XII. ho prohlásil za svatého 12. června 1954.

Během velmi prostého života Dominik dovršil v několika málo letech cestu svatosti, skutečně vrcholné dílo Ducha svatého a zároveň plod výchovné metody sv. Jana Boska.

Pozvánka na představení

Moravské pašije v podání Divadla Víti Marčička 12. 3. 2020 v KCMT

Pašije jsou tradičním příběhem o Ježíšově ukřižování. My, pravidelní návštěvníci alespoň velikonočních obřadů, to přece známe. V recitované či čtené formě. Tak proč ještě divadlo? Proč loutky a vousatý komediant? Může nám k tomu vůbec něco nového říct? Třeba může. Možná právě nám, kdo známe tak důvěrně děj pašijového příběhu, že už kolem nás známá slova plynou a vedou nás naučenými koleji. Pan Marčík nepřináší nová odhalení, jak to tenkrát asi bylo, ale nabízí trochu jiný úhel pohledu, který vede jinudy než obvykle. Pohled dítěte, které stále věří na zázraky, dítěte, které tak přirozeně přijímá i proti argumentům celého dospělého světa přítomnost a náklonnost Boha, jenž se sklání i k tomu poslednímu. Dítěte, které se neptá, zda a proč si zaslouží lásku. Možná vám v chlapcově vyprávění a prožívání zazní povědomá struna, dávno zapomenutý tón. Třeba objevíme i v sobě důvěřivé dítě, toužící po lásce, třeba uvidíme Velikonoce jinak, pohledem obohacným o dětskou bezelstnost.

**Zveme vás na Moravské pašije
Víti Marčička!**

(Nudit se určitě nebudete.)

MEDITAČNÍ MYŠLENKY MOUDRÝCH

■ Přistání na Měsíci 1971: Když jsme proletěli snad ¾ miliónu kilometrů k Měsíci a zpět, byl to dálkový let; ale my přece můžeme vzlétnout ještě výš, i když jsme zde na Zemi – a to jako muži a ženy, kteří se rozhodli žít pro Krista. To nám zcela postačí pro náš nejvyšší let, až opustíme tuto Zemi. *(Astronaut James Irwin)*

■ Světová náboženství se v naprosté většině shodují v tom, že existuje Něco, v křesťanství Někdo, bytost, která má kladný, přející postoj ke světu a člověku. Je iniciátorem, autorem světa. Její existence není odvozená, přejatá od někoho jiného jako existence naše od rodičů. Je "tím prvním", má svou existenci sama od sebe. Nemusí být za svůj život nikomu vděčná. *(Pavel Kuneš)*

■ Osmero blahoslavenství podle seniora (pokračování): Blahoslavení jste kteří vidíte, že mé oči jsou zakaleny, mé myšlenky jsou smutné, a taktně mi pomůžete, v čem právě potřebuji pomoci. Blahoslavení jste, kteří se u mě zastavíte s přátelským úsměvem a máte čas trochu si se mnou popovídat a neděláte to se shovívavou ironií. Blahoslavení jste, kteří mi neříkáte, že jsem starý popleta, protože pořád něco zapomínám a ztrácím. *(CMKalendář 1979)*

■ Mezi nebezpečné „nemoci“ křesťanů patří naše až úzkostlivé plnění přímých povinností vůči Bohu, zatímco vůči bližním býváme slepí, hluchí, lhotejní, nevíšmaví. Jsou i takoví, kdo by si málem za nevěrnost Bohu pokládali, kdyby nebyli denně na mši sv., ale nic si nedělají z toho, že druhé pomlouvají, nedodržují své sliby a závazky, škodí a ubližují sousedům na cti apod. Jsou křesťany jen z polovice: směrem k Bohu ano, směrem k lidem ne.

Pokud nemáme v pořádku náš vztah k lidem, nemůžeme mít v pořádku ani náš vztah k Bohu a zůstáváme tak jen polovičními křesťany.

(Josef Hutka)

Pozvánka na zájezd do jižních Čech / 25. 4. 2020

Navštívíme poutní místo Sepekov, Milevsko, skanzen Vysoký Chlumeč a Sedlec-Prčice. Odjezd bude z parkoviště u KCMT na Hájích **v 7.00 hod. Cena zájezdu je 300,- Kč.**

Návrat večer kolem 20.00 hod.

Přihlášky a placení zájezdu

u **Ing. Řivnáčové**, tel. 774 877 495
(Jáhna Pavla Urbana – tel. 272 911 264).

MC DOMEČEK / YMCA PRAHA

DOPOLEDNÍ PROGRAM

Do dopolední herny je vstup bez přihlášení – vstupné pro rodinu 50,- Kč/dopoledne, v pátek je pro doprovázející babičky a dědečky jen 30,- Kč/dopoledne.

- Po + Út / 8.00–12.00 – Školička Sluníčko (obsazeno).
- St / 9.00–12.00 – Otevřená herna, od 10.00 Hrátky s batolátky (do 18 měs.) – bez přihlášení.
- Čt / 9.00–12.00 – Otevřená herna, od 10.00 Pohybové hry pro rodiče s dětmi (dětí od 18 měs.) – bez přihlášení.
- Pá / 9.00–12.00 – Otevřená herna, od 10.00 Čas na pohádku, od 10.30 Šikulové – Tvořivá dílnička

ODPOLEDNÍ PROGRAM – PRO DĚTI

- Po / 16.00–18.00 – Malý muzikant
- Po a Čt – ANGLIČTINA
- Út / 15.15–16.00 – Tanečky (dětí 3–7 let), 16.45–17.30 – Barevný ateliér
- St / 15.30–16.20 – MONTE PRACOVNY pro děti od 1,5 roku do 3 let, 17.00–17.45 ELKONIN.
- Čt/16.30 Dramatáček

PRO DOSPĚLÉ

- Po / 18.05–19.05 ANGLIČTINA – volná místa

NOVINKA: Od března výtvarný kroužek pro děti DRAMATÁČEK – volná místa

U Modré školy 1, Praha 11 – v budově KCMT

Aktuální informace: www.mc-domecek.cz

nebo www.facebook.com/MCDomecek

tel.: **773 993 985**

Přihlášky na: mcdomecek@praha.ymca.cz.

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- **Setkání společenství Hnutí fokoláře** – 9. 3. 2020 od 19.15 hod v KCMT. Slovo života na břez-zen: „**Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci.**“ (Mt 7,12.) Společenství je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949.
- **SPOLU S BIBLÍ V RUCE!** Úterní „biblické hodiny trochu jinak“ vede Pavla Edita Hercíková téměř každé úterý na faře u sv. Františka od 19 h., tj. 3., 10., 17. a 24. 3.; 31. 3. v 18.45 pak zveme na **Večer chval** do kostela sv. Františka.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V březnu se sejdeme **4., 11. 18. a 25. 3.** Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.
- **Setkání Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem se konají **každou středu večer ve farním sále od 19 hod.** Setkání je otevřeno pro všechny zájemce.
- **Páteční dopolední setkávání** – každý pátek v 9 hod. v kapli KCMT bohoslužba slova s jáhnem Pavlem Urbanem, po ní společné posezení u kávy či čaje ve foyer. Srdečně zveme, přijďte mezi nás, nezůstávejte doma sami! Jana a Viktor Friedovi.

PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

- **1. 3. / 16.00 – Učedníci 2020** – koncert křesťanské folkové skupiny. Zazní písně známé i nové. Vstupné dobrovolné.
- **5. 3. / 19.00 – ZMT: Působení církve Šinčondži v Česku** z pohledu novináře. O tématu s novinářem Jakubem Hellerem. (KCMT)
- **9. 3. / 16.00 – Velehrad 1985** – beseda s historikem doc. Mgr. Jaroslavem Šebkem, PhD. (Sdružení křesť. seniorů – klubovna KCMT).
- **12. 3. / 9.00 – Popelka – loutková pohádka** na motivy bratří Grimmů – nebojte, vše dobře dopadne. Divadlo Víti Marčíka. Představení je určené pro ZŠ. Informace hamalova@kcmt.cz.
- **12. 3. / 19.00 – MORAVSKÉ PAŠIJE** v podání Víti Marčíka. Vstupné doporučené 100,-.
- **18. 3. / 17.00 – zpovědní čas pro děti** do 15ti let (KCMT).
- **21. 3. / 8.30–12.30 – Dobroden** – jarní úklid našich kostelů i okolí s chutným obědem na závěr.

☉afeTerezie

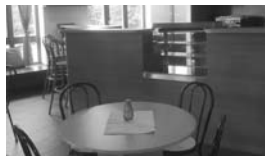
Otevírací doba:

Po 15.30–21.30

Út 15.30–21.30

St 15.30–20.00

Ne 10.30–13.00

Křížová cesta
na PetříněV neděli 29. března
na 5. neděli postníSraz v 15.00 hod. před kostelem
Panny Marie na Strahově.Srdečně jste zváni na tuto cestu krásným
prostředím Petřína.

Omlouváme se paní Tůmové i čtenářům za „šotka“ v rozhovoru v minulém čísle Fchodovin na str. 14. – místo roku 1961 mělo být **1964.**

- **26. 3. / 10.00–15.00 – Setkání vdov a vdovců s biskupem Pavlem Posádem** (fara Chodov), 11.00 – mše svatá v kostele sv. Františka – následuje společné agapé a setkání na faře.
- **29. 3. / 15.00 – Křížová cesta na Petřín.**

Postní duchovní obnova – kaple Matky Terezy

- **4. 3. / 18.45 – Dar pokoje jako plod našeho obrácení** (podle novény „devět dní modliteb za vnitřní pokoj“) – P. Martin Chleborád.
- **11. 3. / 18.45 – Půst – přežitek nebo zbraň (I Ježíš se postil)** s P. Michaelem Špilarem.
- **18. 3. / 18.45 – Slávu předchází pokora** – P. Michael Špillar.
- **25. 3. / 18.45 – Obnova** (restaurace) **Božího obrazu v nás** (podle pouštních otců) – P. Martin Chleborád.
- **1. 4. 16.00–21.00 – Zpovědní den (KCMT).**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / BŘEZEN

- **Evangelizační úmysl:** *Katolíci v Číně*
Modleme se, aby církev v Číně vytrvala ve věrnosti evangeliu a rostla v jednotě.
- **Národní úmysl:** Za farní společenství – ať jsou na přímluvu sv. Vojtěcha dobrým zázemím pro hledající, katechumeny, trpící a nemocné.

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Během bohoslužby během roku probíhá katecheze dětí. Je připravena pro věk 3–7 let, v klubovně v suterénu. 1. neděle v měsíci v 9.30 – kázání kněze pro děti v kostele.

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou (kromě čtvrtka) nebo po dohodě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100

Příští uzávěrka bude 15. března 2020.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2020 / ročník 19 • redakce: Blanka Pitřincová, Honza Zindulka

• Katka Friedová (rozhovory) • Anežka Králová, Lenka Doležalová (korektury) • typografie: Josef Karhan

• foto: Aní Procházková a spol. • za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny>tiskárna
TLAMA design